

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12177/2024
05.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Пандуровић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., Република ..., чији је пуномоћник Дарко Јашаревић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6094/22 од 28.12.2023. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6094/22 од 28.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 832/21 од 02.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилца власник стана број .. у улици ... број .. у Београду уписаног у ЗКУЛ бр. .. на к.п. бр. .. к.о. Врачар, са припадајућим подрумским простором, по основу ванредног одржаја, те да се тужена обавезе да то тужилино право призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка од 46.500,00 динара. Ставом трећим изреке, ослобођена је тужилца од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6094/22 од 28.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 832/21 од 02.02.2022. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђено решење Вишег суда у Београду П 832/21 од 07.09.2022. године у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, одбачена је жалба

тужиље изјављена против одлуке садржане у ставу првом изреке решења Вишег суда у Београду П 832/21 од 07.09.2022. године

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију побијајући је у ставу првом изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и оценио да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је супруга, а тужена је ћерка сада покојног ВВ, који је преминуо ..2010. године. У оставинском поступку који је вођен пред Првим основним судом у Београду у предмету О бр. 7690/17 дана 09.11.2017. године донето је решење којим је утврђено да заоставштину пок. ВВ, између осталог, чини и право сувојине на $\frac{1}{2}$ идеалног дела двособног стана број .. – стан десно од степеништа на првом спрату зграде у улици ... број .., уписане на к.п. .. према л.н. бр. .. к.о. Врачар и пресуди Првог основног суда у Београду П 14465/15 од 15.12.2015. године. Решењем су за законске наследнике на заоставштини оглашене АА, супруга оставиоца, ГГ и ББ, ћерке оставиоца, свака са по $\frac{1}{3}$ идеалних делова. У парничном поступку који је вођен пред Првим основним судом у Београду П 14465/15 донета је правноснажна пресуда дана 15.12.2015. године којом је утврђено да је у том поступку тужиља ДД сувласник са $\frac{1}{2}$ идеалних делова на предметном стану, са припадајућим подрумским простором, по основу стицања у ванбрачној заједници са покојним ВВ, што су тужене у том поступку АА, ГГ и ББ дужне признати и трпети, те је обавезана тужена АА да као држалац преда предметну непокретност тужиљи у супосед. У катастру непокретности ВВ је уписан као власник са уделом $\frac{1}{1}$ на предметном стану.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредбе члана 211. ЗПП одбили тужбени захтев тужиље, заузимајући правни став да тужбом нису обухваћене као странке и остали сувласници на предметној непокретности као јединствени супарничар на страни тужених, те с тога нема потпуне пасивне легитимације.

Такав закључак и правни став нижестепених судова прихвата и Врховни суд.

Одредбом члана 205. став 1. тачка 1. Закона о парничном поступку прописано је да више лица могу једном тужбом да туже, односно да буду тужени (супарничари) ако су у погледу предмета у правној заједници или ако њихова права, односно обавезе проистичу из истог чињеничног и правног основа. Чланом 210. истог закона, прописано је да ако се по закону или због природе правног односа спор може да се реши на једнак начин према

свим супарничарима (јединствени супарничари), они се сматрају као једна парнична странка, тако да се кад поједини супарничари пропусте неку парничну радњу, дејство парничних радњи које су извршили други супарничари односе се и на оне који те радње нису предузели. Чланом 211. ЗПП прописано је да нужно супарничарство постоји ако по закону или због природе правног односа тужбом морају да се обухвате сва лица која су учесници материјалноправног односа (став 1.), а ако сва лица из става 1. овог члана нису обухваћена тужбом као странке, суд ће да одбије тужбени захтев, а да о нужном супарничарству суд води рачуна по службеној дужности (став 3.).

Имајући у виду да тужила поднетом тужбом тражи утврђење права својине на предметној непокретности то је правилан закључак нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева јер у конкретном случају не постоји потпуна процесна заједница на страни тужених као нужних и јединствених супарничара, која води одбијању тужбеног захтева због недостатка потпуне пасивне легитимације, с обзиром да су тужбом, као тужени морала бити обухваћени и друга лица који су сувласници на предметној непокретности и то ДД са уделом од $\frac{1}{2}$ идеалних делова, као и ББ и ГГ са уделом од по $\frac{1}{6}$ идеалних делова. Тужилино право својине морају да трпе и сви други сувласници који се са туженом налазе у положају јединствених нужних супарничара сходно одредби члана 210. ЗПП, па сви морају бити обухваћени тужбом као једна парнична странка. Тужила тражи утврђење права својине на предметној непокретности са $\frac{1}{1}$, те је процесна претпоставка за вођење парнице да на туженој страни буду обухваћени сви сувласници ове непокретности, с обзиром да је реч о односу који мора бити решен према свим сувласницима на јединствени начин, јер је право својине везано за непокретност, а не за лица. Како је тужила била упозната да право својине на предметном стану са $\frac{1}{2}$ идеалног дела има ДД, а да на преосталој $\frac{1}{2}$ идеалног дела право својине има тужила и њене две ћерке, свака са по $\frac{1}{6}$ удела, то захтев тужиле за стицање права својине на целом стану није могао бити усмерен само на тужену, јер она није искључиви носилац права својине на истом. У ситуацији непостојања потпуне процесне заједнице на страни тужених, као нужних јединствених супарничара, наводи у ревизији којима се оспорава правилност примене материјалног права нису од утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Такође, наводи ревизије о правној ваљаности пуномоћја тужене за заступање од стране пуномоћника адвоката, цењени су од стране другостепеног суда и нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су неосновани, јер је другостепени суд у побијаној одлуци дао јасне, потпуне и правилне разлоге из којих произилази неоснованост ревизијских разлога, које овај суд у свему прихвата.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**